

Kniha Daniel — sto dvacátý druhý díl

Odhalení pravdy: Putování skrze Daniel 11 a otřesení Božího lidu

Jeff Pippenger

2024-03-07

Když bylo světlo Danielovy jedenácté kapitoly, veršů čtyřicet až čtyřicet pět, odpečetěno v čase konce roku 1989, nepřátelé pravdy poskytli odpor, který Bohu umožnil zjevit pravdy na obranu základních východisek onoho oddílu v knize Daniel, jenž se tehdy stal předmětem a ohniskem satanových útoků. Tento spor o pravdu a blud v oné době byl Duchem svatým použit k označení určitých prorockých pravidel, která měla dále rozmnožit poznání, jež bylo odpečetěno a které mělo poté zkoušet poslední generaci dějin země. Zabývali jsme se „trojím uplatněním prorocství“ a tyto aplikace jsme označili za základní pravidlo, které bylo zjeveno prostřednictvím procesu odporu, jež satan v oněch minulých dnech vyvolal. Tento sporný proces sestra Whiteová označuje jako „tříbení“.

„Byla jsem upozorněna na prozřetelnost Boží mezi Jeho lidem a bylo mi ukázáno, že každá zkouška, již proces tříbení a očišťování přináší na vyznávající křesťany, dokazuje, že někteří jsou struskou. Ryzi zlato se neukáže vždy. V každé náboženské krizi někteří podléhají pokušení. Boží tříbení odnáší zástupy jako suché listí. Blahobyt rozmnožuje množství vyznavačů. Protivenství je vylučuje z církve. Jako třída nejsou jejich duchové stáli s Bohem. Odcházejí od nás, protože nejsou z nás; neboť když pro slovo povstane soužení nebo pronásledování, mnozí se pohoršují.“ Testimonies, svazek 4, 89.

„Otřesení“ nastává, když je pravda odpečetěna Lvem z kmene Judova a poté uvedena.

„Ptala jsem se na význam tříbení, které jsem viděla, a bylo mi ukázáno, že bude způsobeno přímým svědectvím, vyvolaným radou Pravého Svědka Laodicejským. To zapůsobí na srdce toho, kdo je přijme, a povede jej k tomu, aby vyvýšil prapor a hlásal přímou pravdu. Někteří toto přímé svědectví nesnesou. Povstanou proti němu, a právě to způsobí tříbení mezi Božím lidem.“ Early Writings, 271.

Představení „pravdy“ vždy působí otřes, a pravda, která byla odpečetěna v roce 1989, učinila právě to. Jedním z přínosů odporu, jenž byl vznesen proti pravdě, bylo vytvoření souboru pravidel k ustavení nárůstu poznání v průběhu let následujících po roce 1989. Rozvoj těchto pravidel probíhá souběžně s rozvojem souboru pravidel v období milleritů. Všechna trojí použití biblického prorocství přispívají k objasnění událostí posledních dnů.

Trojí použití Říma a Babylóna objasňuje vztah ženy a šelmy, na níž sedí a nad níž panuje během dějin krize nedělního zákona, které jsou zároveň dějinami Božího výkonného soudu nad babylónskou nevěstkou.

Trojí použití výrazu „posel, který připravuje cestu pro Posla smlouvy“, a také jména „Eliáš“, určuje dílo i poselství ve dvou obdobích, která znázorňují závěr doby milosti v posledních dnech. První období začíná prvním hlasem osmnácté kapitoly Zjevení, který představuje počátek

vyšetřujícího soudu živých pro laodicejský adventismus, a poslední období začíná druhým hlasem osmnácté kapitoly Zjevení, který představuje výkonný soud nad nevěstkou Babylónem.

Trojí aplikace Říma a Babylóna představuje vnější dějiny Božího lidu posledních dnů, zatímco trojí aplikace Eliáše a posla, který připravuje cestu, představuje vnitřní dějiny Božího lidu posledních dnů. Trojí aplikace tří béd označuje poselství, které prochází oběma obdobími a která společně představují závěrečné období soudu, jenž začíná domem Božím a poté dopadá na ty, kdo jsou mimo Boží dům. Tři běda označují, že islám je poselstvím pozdního deště a také nástrojem soudu, jehož Bůh užívá proti těm, kdo vnucují uctívání slunce celému lidstvu. Konec soudu představuje „dny Boží pomsty“, a to jak nad Jeho odpadlou církví, tak nad bezbožnými mimo Jeho církev.

Když Ježíš poprvé zahájil svou službu v synagoze v Nazaretě, použil 61. kapitolu Izajáše, aby vymezil svou službu, své poselství a své dílo, což zahrnovalo i určení času Boží pomsty. Jeho služba, poselství a dílo předobrazovaly službu, poselství a dílo sto čtyřiceti čtyř tisíc, neboť prorocky následují Beránka, kamkoli jde.

Duch Pána Hospodina jest nade mnou, neboť Hospodin mne pomazal, abych zvěstoval dobré poselství tichým; poslal mne, abych obvázal zkroušené srdcem, vyhlásil svobodu zajatým a otevření žaláře spoutaným; abych vyhlásil léto Hospodinovy přízně a den pomsty našeho Boha; abych potěšil všechny truchlící; abych ustanovil truchlícím na Sijónu, dal jim okrasu místo popela, olej radosti místo smutku, roucho chvály místo ducha malomyslnosti; aby byli nazváni stromy spravedlnosti, štěpováním Hospodinovým, aby byl oslaven. A vystavějí davné rupy, pozdvihnou někdejší spustošená místa a opraví zpustošená města, pustiny mnohých pokolení. A cizinci budou stát a pást vaše stáda a synové cizozemce budou vašimi oráči a vašimi vinaři. Vy pak budete nazváni kněžími Hospodinovými; budou vás nazývat služebníky našeho Boha; budete jíst bohatství pronárodů a jejich slávou se budete chlubit. Izajáš 61,1–6.

Ježíš byl pomazán při svém křtu a tento mezník předobrazuje 11. září 2001, kdy pomazání Duchem svatým začalo sestupovat na ty, kteří rozpoznali, že vylití pozdního deště v posledních dnech bylo předobrazeno dějinami milleritů, kteří byli odvěkými pustinami, jež sto čtyřicet čtyři tisíc znovu vybudují, jakmile se vrátí na staré stezky Jeremjášovy.

Poselství o Kristově spravedlnosti z odboje roku 1888 se znovu stalo přítomnou pravdou a poselství z odboje roku 1888 bylo radostnou zvěstí, která má moc ovázat zkroušená srdce, avšak je bezmocná otevřít zatvrzelá srdce těch, kdo mají oči k vidění, ale nevidí, a kdo mají uši k slyšení, ale nerozumějí. Poselství o Kristově spravedlnosti z odboje roku 1888 bylo také poselstvím Laodiceji, které tehdy opět přišlo otevřít dveře žaláře těm, kdo byli zajatci hříchu, skrze Toho, který má moc otevřít dveře, jež žádný člověk nemůže otevřít, a zavřít dveře, jež žádný člověk nemůže zavřít.

Dne 11. září 2001 měli ti, kdo měli předkládat tuto radostnou zvěst, rovněž hlásat milostivé léto Hospodinovo a den Boží pomsty. Rok Hospodinovy přízně tehdy také začal a On je plně ochoten přijmout pokání laodicejského věřícího, dokud nepříjde den Boží pomsty v podobě brzy přicházejícího nedělního zákona ve Spojených státech. Tehdy se Jeho pomsta zjeví na církvi, která

odmítla poznat čas svého navštívení, a současně začne postupující soud nad babylónskou nevěstkou.

V den svého přijetí zaslibuje potěšit všechny, kdo truchlí, a ti, kdo truchlí v Jeruzalémě, jsou znázorněni v deváté kapitole Ezechiele. Jejich útěcha je způsobena Utěшителеm skrze přijetí poselství pozdního deště, který je tehdy na ně vyléván. Avšak jen tehdy, rozpoznají-li ten déšť. Jakmile přijmou Utěšitele a vykonají dílo budování dávných pustin prostřednictvím metodiky „řádek za řádkem“, která je v oddílu u Izajáše znázorněna jako dílo kladení linie proroctví, představující zpustošení posvátných dějin, na jinou linii proroctví, jež znázorňuje zpustošení, tehdy obnoví zpustošení mnohých pokolení. Potom „cizinci“ odpovědí těm, kdo truchlí, kteří jsou vyzdviženi jako korouhev, aby je cizinci viděli.

Kristovo prohlášení o Jeho díle a službě, jak je podáno v šedesáté první kapitole Izajáše, je dílem a službou sto čtyřiceti čtyř tisíc. Toto dílo bylo znázorněno v posvátných reformních hnutích a roku 1989 nastal čas konce, který všechny předchodí „časy konce“ předobrazovaly. Právě tak jako byl jeden verš, Daniel osmá kapitola, čtrnáctý verš, určen za základ a ústřední pilíř milleritského hnutí, veršem, jenž je základem a ústředním pilířem hnutí Future for America, je Daniel jedenáctá kapitola, čtyřicátý verš. Pro millerity bylo světlo ústředního pilíře znázorněno jako světlo vidění od řeky Ulai a pro hnutí Future for America bylo světlo ústředního pilíře znázorněno jako světlo vidění od řeky Hiddekel.

„Světlo, které Daniel obdržel od Boha, bylo dáno zvláště pro tyto poslední dny. Vidění, která spatřil na březích Ulai a Hiddekelu, velikých řek Šineáru, se nyní naplňují a všechny předpověděné události brzy nastanou.“ Testimonies to Ministers, s. 112.

Světlo obou vidění, znázorněných dvěma řekami, je navzájem spojeno a naplňuje se v posledních dnech. Jejich vzájemné „spojení“ představuje sjednocení lidského a božského, což je poselství, které sestra Whiteová opakovaně označuje za Kristovo poselství v tom smyslu, že lidství spojené s božstvím nehřeší. Dvě řeky představují právě toto spojení.

„Nic menšího než dokonalá poslušnost nemůže splnit měřítko Božích požadavků. Své požadavky neponechal neurčitými. Nepřikázal nic, co by nebylo nezbytné k tomu, aby uvedl člověka do souladu se sebou. Máme ukazovat hříšníkům na Jeho ideál charakteru a vést je ke Kristu, jehož milostí jedině lze tohoto ideálu dosáhnout.

„Spasitel vzal na sebe slabosti lidství a žil bezhříšným životem, aby lidé neměli žádný důvod k obavám, že by pro slabost lidské přirozenosti nemohli zvítězit. Kristus přišel, aby nás učinil ‚účastníky božské přirozenosti‘, a jeho život dosvědčuje, že lidství spojené s božstvím nepáchá hřích.

„Spasitel přemohl, aby člověku ukázal, jak může přemoci. Všechna satanova pokušení Kristus odrazil Božím slovem. Tím, že důvěřoval Božím zaslíbením, přijal moc poslouchat Boží přikázání, a pokušitel nad Ním nemohl získat žádnou výhodu. Na každé pokušení zněla Jeho odpověď: ‚Je psáno.‘ Tak nám Bůh dal své slovo, jímž můžeme odporovat zlu. Nám jsou dána převeliká a vzácná zaslíbení, abychom se skrze ně ‚stali účastníky božské přirozenosti a unikli porušení, které je ve světě skrze žádostivost‘. 2 Petr 1,4.

„Vybidněte pokoušeného, aby nehleděl na okolnosti, na slabost vlastního já ani na sílu pokušení, nýbrž na moc Božího slova. Veškerá jeho síla je naše. ,V srdci mém skryl jsem slovo Tvé, abych nezhřešil proti Tobě,‘ praví žalmista. ,Podle slova rtů Tvých jsem se střežil stezek zhoubece.‘ Žalm 119,11; 17,4.“ The Ministry of Healing, 181.

Nárůst poznání v letech 1798 a 1989 představoval odpečetění Božího prorockého slova. Jeho slovo poskytuje moc k vítězství, jako i On zvítězil, a „Jeho život dosvědčuje, že lidství spojené s božstvím nepáchá hřích.“ Vidění u řeky Ulai je viděním marah Jeho zjevení, které je znázorněno proroctvím o dvou tisících třech stech dnech. Vidění u řeky Hiddekel je viděním chazon prorockých dějin, které je znázorněno proroctvím o dvou tisících pěti stech dvaceti letech. Vidění marah představuje božství a vidění chazon představuje lidství.

Obě řeky starověkého Šineáru, totiž Ulay a Hiddekel, neboli to, co je dnes známo jako Tigris a Eufrat, se nakonec spojují ve vodní cestu Šatt al-Arab v jižním Iráku a Šatt al-Arab se pak vlévá do Perského zálivu. Ježíš používá fyzické a přirozené k znázornění duchovního a vidění spojená s těmito dvěma řekami, která se nyní nacházejí v procesu naplňování, představují spojení lidského a božského, k němuž dochází tehdy, když dospívají k závěru své cesty k moři. Tato pravda je stanovena na počátku dvou prorocství, která jsou představena dvěma viděními v Danielově 8. kapitole, verších třináctém a čtrnáctém. Jedno vidění je otázkou, druhé je odpovědí, a logicky je nelze oddělit.

Vidění lidství, které označuje pošlapání svatyně i zástupu, začalo v roce 677 př. Kr., a vidění božství, které označuje zjevení Krista, začalo v roce 457 př. Kr. Spojení božství a lidství je znázorněno dvěma sty dvaceti lety, které propojují dva výchozí body obou vidění. Dvě stě dvacet je symbolem „spojení lidství s božstvím“ a je rovněž znázorněno propojením nárůstu poznání v čase konce roku 1798 s nárůstem poznání v čase konce roku 1989.

Formalizované poselství odvozené z rozmnožení poznání v roce 1798 bylo poprvé předloženo Millerem roku 1831 (a poté v novinách Vermont Telegraph v roce 1833). Rok 1831 nastal dvě stě dvacet let po vydání Bible krále Jakuba v roce 1611. Bible krále Jakuba představovala dvojí dokument Starého a Nového zákona. Počátek a konec oněch dvou set dvaceti let „propojily“ božské vydání s lidským vydáním. Informace obsažené v lidském vydání byly odvozeny z božského světla, které bylo odpečetěno v čase konce v roce 1798, a poté byly formalizovány prostřednictvím práce lidského nástroje, jenž je začal zveřejňovat v roce 1831. Bylo to božské vydání s božsky zapečetěným poselstvím, které bylo následně lidstvem odpečetěno a poté předloženo lidským nástrojem. Hebrejské slovo přeložené v Božím slově jako „publish“ znamená volat, křičet (k), být proslulý, host, pozvat, zmínit, dát jméno, kázat, vyhlášovat, pronášet, zveřejnit. Miller začal své poselství zveřejňovat v roce 1831, a poté bylo roku 1833 doslovně otištěno ve Vermont Telegraph.

Formalizované poselství odvozené z nárůstu poznání v roce 1989 bylo poprvé publikováno v roce 1996 (v časopise The Time of the End), dvě stě dvacet let po zveřejnění dvou posvátných dokumentů známých jako Deklarace nezávislosti v roce 1776 (a následně Ústava Spojených států) v roce 1789. Počátek i završení těchto dvou set dvaceti let spojuje božství s lidstvím, a činí tak

skrže zveřejnění dvou božských dokumentů, počínaje rokem 1776. Když byla kniha Daniel v roce 1989, v čase konce, odpečetěna, bylo v roce 1996 publikováno formalizované poselství, které bylo přivedeno v existenci skrže práci lidského nástroje. Posloupnost byla: božské zveřejnění, poté odpečetění a poté lidské zveřejnění.

V obou dobách konce jsou ztotožněny tři kroky pravdy. Obě začínají božským spisem jako prvním krokem a lidský spis, který vykládá božské poselství, je krokem posledním. Prostředním krokem je okamžik, kdy Lev z pokolení Judova odpečetuje božské poselství pro příslušné dějinné období a poté vybírá lidský nástroj, aby shromáždil světlo, které bylo odpečetěno z božského dokumentu. Když k tomuto odpečetění dochází, projevuje se vzpoura bezbožných, kteří nerozumějí vzrůstu poznání. Božský spis je tedy znázorněn prvním písmenem hebrejské abecedy, vzrůst poznání je znázorněn třináctým písmenem, kde se projevuje vzpoura, a lidský spis zvláštního božského poselství pro ono dějinné období je posledním písmenem hebrejské abecedy; dohromady tato tři písmena znamenají „pravda“.

Vidění řek Ulai a Hiddekel, která se nyní naplňují, ukazují, že v posledních dnech se nárůst poznání z obou řek spojuje, aby dokázal, že božství spojené s lidstvím nehřeší. Daniel přijal vidění, které představuje zjevení Krista při završení proroctví o dva tisíce tři sta letech v roce 1844, když byl u řeky Ulai.

I viděl jsem ve vidění; a stalo se, když jsem viděl, že jsem byl v Šúšanu, v paláci, který je v krajině Élam; a viděl jsem ve vidění, a byl jsem u řeky Ulaj. Daniel 8,2.

Daniel obdržel vidění, které představuje vidění dva tisíce pět set dvaceti let prorockých dějin, u řeky Hiddekel.

A dvacátého čtvrtého dne prvního měsíce, když jsem byl u břehu veliké řeky, totiž Hiddekelu. Daniel 10,4.

Gabriel poté ve čtrnáctém verši určil účel vidění chazon u řeky Hiddekel.

Nyní jsem přišel, abych ti dal porozumět tomu, co potká tvůj lid v posledních dnech; neboť vidění se vztahuje ještě na mnohé dny. Daniel 10,14.

Vidění dané u řeky Ulaj označuje Kristův „vzhled“ (božství), když náhle přišel do svého chrámu dne 22. října 1844. Představovalo „božství“, které onoho dne vstoupilo do chrámu Milleritů (lidství) pro Den smíření; to jest den „sjednocení v jedno“, jenž představuje spojení božství s lidstvím. Vidění dané u řeky Hiddekel označuje, co postihne Boží lid (lidství) v posledních dnech.

Počátkem vidění „vzhledu“ byl rok 457 př. Kr. Dvě stě dvacet let po prorockém období označujícím pošlapání svatyně a zástupu, které začalo v roce 677 př. Kr. Konec dvou set dvaceti let, jež byly spojeny dohromady ve výchozím bodě obou vidění, byl označen Podivuhodným Počtářem, který je v Abakukovi 2,20 také Podivuhodným Jazykovědcem.

Avšak Hospodin je ve svém svatém chrámu; ať před ním umlkne celá země. Abakuk 2,20.

Spojitosť lidství a božství, znázorněná na počátku výchozími body obou proroctví, byla při jejich společných koncích určena kapitolou a veršem, které popisovaly zjevení božství, jež náhle vstupuje do chrámu, který vybudovalo během šestačtyřiceti let počínajících dobou konce roku 1798 a končících o šestačtyřicet let později, 22. října 1844.

Nevíte, že jste chrám Boží a že ve vás přebývá Duch Boží? Zničí-li někdo chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť chrám Boží je svatý, a tím chrámem jste vy. 1. Korinským 3,16.17.

Dne 22. října 1844, v souladu s viděním „zjevení“, Habakuk rozpoznal, že Hospodin je ve svém svatém chrámu. Chrám, který byl po dva tisíce pět set dvacet let zbořen a pošlapáván, znovu vystavěl za čtyřicet šest let.

A promluv k němu a řekni: Toto praví Hospodin zástupů: Hle, muž, jehož jméno je VÝHONEK; a vyrazí ze svého místa a vystaví Hospodinův chrám. Ano, on vystaví Hospodinův chrám; ponese slávu, bude sedět a panovat na svém trůnu; a bude knězem na svém trůnu; a rada pokoje bude mezi nimi oběma. A koruny budou patřit Helemovi, Tóbijášovi, Jedajášovi a Henovi, synu Sofonjášovu, na památku v Hospodinově chrámu. I ti, kteří jsou daleko, přijdou a budou stavět v Hospodinově chrámu, a poznáte, že mě k vám poslal Hospodin zástupů. A stane se toto, budete-li pilně poslouchat hlas Hospodina, svého Boha. Zachariáš 6,12–15.

V Janovi 2,20, poté co Kristus očistil chrám, což podle sestry Whiteové bylo naplněním třetí kapitoly Malachiáše, stejně jako 22. říjen 1844, Posel smlouvy náhle přišel do svého chrámu.

Ježíš jim odpověděl: Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej postavím. Tu Židé řekli: Tento chrám se stavěl čtyřicet šest let, a ty jej postavíš ve třech dnech? On však mluvil o chrámu svého těla. Jan 2,19–20.

V naplnění Malachiáše, kapitoly tři, přišel Kristus náhle do svého chrámu, když na počátku své služby v Janovi, kapitole dvě, chrám očistil, což bylo předobrazem 22. října 1844. Očištění chrámu Kristem v Janovi, kapitole dvě, a 22. říjen 1844 byly naplněním Malachiáše, kapitoly tři. V Janovi, kapitole DVA, a verši DVACET, jsme poučeni, že lidský chrám byl vystavěn za čtyřicet šest let a božský chrám byl vztyčen ve třech dnech. Lidský chrám se stává Habakukovým „svatým chrámem“ teprve tehdy, když do něho náhle vstoupí božství, jako se to stalo 22. října 1844, neboť božství spojené s lidstvím nehřeší. Vidění dvou velikých řek Šineáru představují pravdu, že lidství spojené s božstvím nehřeší.

V příštím článku budeme pokračovat v našem rozboru čtyřicátého verše jedenácté kapitoly knihy Daniel.

I vy jako živé kameny jste budováni v duchovní dům, ve svaté kněžstvo, abyste přinášeli duchovní oběti, přijatelné Bohu skrze Ježíše Krista. 1 Petr 2,5.